

[Aksel Larsen.]

de samme med lidt mere eller mindre Tilpasning i denne eller hin Retning. Og med alle de Argumenter, den danske borgerlige Presse er saa flink til at føre i Marken, taget i Betragtning, kommer man ikke udenom den Kendsgerning, at der Nord paa er et Kolonifolk, af Handelsministeren selv paa et tidligere Tidspunkt betegnet som særdeles veloplyst, intelligent og i Stand til at styre sine egne Sager, et Kolonifolk, som ingen som helst politiske Rettigheder har, som kun har at lystre den af den danske Regering indsatte Øvrighed, som plyndres skamløst for sit Arbejdes Produkter, og som maa aflevere Millioner aarligt til Den kongelige grønlandske Handel, og til den danske Statskasse, for hvilket man har skabt en vis Pseudosocialforsorg, der giver sig et passende Udtryk i, at skal Tuberkulosen blot bekæmpes en Smule paa Grønland, saa skal Midlerne ikke tages af Grønlandske Handels Overskud, det Overskud, der fremkommer ved, at man sælger Grønlændernes Fangstprodukter, nej, saa skal Midlerne skaffes ved en Indsamling med Raslebøsser paa Københavns Gader til en Koloni paa Sukkertoppen.

I Grønlandsspørgsmaalet som i alle Spørgsmaal fører Danmark en Politik, der fuldt vel taaler at blive sidestillet med alle andre, selv de største imperialistiske Magters. Og det er den socialdemokratiske Regering, som under Paastand om, at den er en Arbejderregering — en Paastand, den dog sikkert ikke vil fremsætte i denne Sal, og i hvert Fald bestemt ikke har fremsat hidtil; hvorvidt den skulde finde det gavnligt at anvende Paastanden under de ved Valget givne forandrede Omstændigheder, er en anden Sag —, staar som Udøver af nøjagtigt den samme imperialistiske Rovdriftspolitik overfor Eskimoerne. Grønland for Grønlænderne, siger man, og mener Grønland for Danskerne, til Trods for, at hver eneste Arbejder, der er Modstander af Undertrykkelse og Udbytning, maa sige: Grønland for Eskimoerne, lad dem selv afgøre deres Sager, selv bestemme, hvordan de vil styres, selv bestemme, hvordan Frugterne af deres Arbejde skal fordeles.

Som det er med dette Spørgsmaal, er det med alle andre Spørgsmaal, ogsaa med Arbejdsløsheden. Vi har behandlet Principperne for Arbejdsløshedsforsorgen, da vi behandlede Sociallovgivningen, rent kapitalistiske Principper, gaaende ud paa at lade Arbejderne tage en meget væsentlig Del af Byrderne, og under ingen Omstændigheder at anerkende deres Ret til at

leve, men give dem Understøttelsen som en Slags Almisse, som Betaling for hvilken de maa lade deres Aktionsevne, deres Organisationsfrihed, begrænse og indsnære i Tugthuslovgivningens, Arbejdsløshedslovgivningens, hele Sociallovgivningens snærende Baand.

Det er vor absolutte Opfattelse, at Samfundet har Pligt til at sørge for, at alle dets Medlemmer faar til Livets Udkomme; kan det ikke det, da slaar det til, hvad Karl Marx sagde: Det Samfund, som ikke længere er i Stand til at ernære sine Slaver, det har i Sandhed intet andet fortjent end at gaa til Grunde. Og derfor rejser vi paa de arbejdsløses Vegne det ubetingede Krav om Anerkendelse af Retten til Arbejde. Nægter man os Retten til Arbejde, forlanger vi fuld Erstatning og erklærer os absolut ikke tilfreds med mindre. Det er det kapitalistiske Samfunds Organisation, det er det kapitalistiske Styre, der er Aarsagen til, at Folk bliver drevet ud fra deres Arbejde og maa gaa paa Gaden, det er dette kapitalistiske Styre, der maa have Pligt til at sørge for, at der er Arbejdsmuligheder for alle, der vil arbejde. Og kan man ikke skaffe det, erkender man sin egen Fallit paa det Punkt, saa faar man finde sig i, at de arbejdsløse stiller Krav og ikke anlægger Samfundshensyn, men kun tager Hensyn til sig selv og til Arbejderklassen.

Regeringens Indsats i Arbejdskampen, en særegen Side af dens Virksomhed, som ikke er berørt under den hidtidige Debat, viser det samme, at her staar en borgerlig Regering, udelukkende indstillet paa og interesseret i at varetage det kapitalistiske Samfunds, d. v. s. Overklassens, Arbejdskøbernes Interesser. Jeg vil blot erindre om Konflikten af 1932 og Regeringens Indsats deri, for ikke at gaa længere tilbage. Forligsforslaget stilledes af Regeringens Forligsmand Hr. Riis-Hansen, der allerede tidligere af den samme Regering var belønnet med et Ridderkors og derefter for sine værdifulde Tjenester fik tillagt en Pension paa 8 000 Kr. om Aaret som Tak for værdifuld og tro Bistand under Arbejdskonflikterne. Der er ingen Arbejdere, som er i Tvivl om, hvilken Riis-Hansens eller Regeringens Rolle var under denne Konflikt, og Beslutningen i en Række Fagforeninger Landet over viser, at Arbejderne fuldt ud erkender dette.

Lad os tage et andet Eksempel: Slagterikonflikten. De ivrige og energiske Konferencer, Statsministeren under denne Konflikt havde med de interesserede Parter, som han kaldte det, det vil sige med de interesserede Arbejdskøbere og Lederne af